

beri, at de almindelige Bestemmelser kaldes Anordning, hvortil Administrationen har faaet en Bemyndigelse af den lovgivende Magt. Om Administrationen giver sin almindelige Regel i Kraft af den almindelige Bemyndigelse, som den har ifølge sin grundlovmæssige Stilling, eller om den giver disse Bestemmelser ifølge en særlig Lovbemyndigelse, det kan for mig ikke have nogen Betydning. Dertilmod, naar vi f. Ex. tale om Kolonialloven, saa er det jo en Art Grundlov for Kolonierne, og vi see da, at alle disse Bestemmelser, som Regjeringen i Kraft af denne Lov har givet for Kolonierne, kaldes Anordning. Saaledes mener jeg, at det er nok saa korrekt, at en saadan almindelig Bestemmelse, naar den finder Anvendelse paa et stort Antal Mennesker, fører Navnet Anordning. Ogsaa det, at de almindelige Bestemmelser under Anordningens Navn med større Alenighed fremtræde som saadanne, troer jeg er et Fortrin. Jeg finder derimod, at det undertiden mere kunde være Gjenstand for Tvivl, hvorvidt disse almindelige Bestemmelser kunne fremtræde som hørende under Administrationens Omraade, netop naar man giver dem et andet Navn.

Jeg har fra Først af været imod de Bestemmelser, som indeholdes i den omhandlede fgl. Anordning; men igjennem den administrative Erfaring, er jeg bragt til Overbeviisning om, at de i mange Tilfælde ere virkelig virksomme, og at de ialtfald ere ustabelige. Den ærede Landsdødsmand, som sidst talte, har den Fortjeneste, at have begyndt min Omvendelse i saa Henseende ved de Foredrag, han holdt for et Par Aar siden med Hensyn til et Lovforslag, der kom fra Folkethinget. Jeg kan iøvrigt ikke finde, at man ved at billige nærværende lille Lovudkast tilkjendegiver, at man anseer den fgl. Anordning for ønskelig; der ligger kun deri en Erkjendelse af, at Regjeringen har været bemyndiget til at udstede den fgl. Anordning, men ikke, at man billiger den eller anseer det for godt gjort. Regjeringen maa vel ønske, i alle sine administrative Handlinger at have Bisfald ogsaa fra den lovgivende Magts Side, det maa være den overordentlig kjær, men om ogsaa endel Medlemmer af den lovgivende Forsamling ikke skulde billige

den administrative Fremgangsmaade, da følger jo ikke deraf, at Regjeringens Stilling til disse Spørgsmaal derved skulde forandres. Da det forekommer mig, at Regjeringens Bemyndigelse til at udstede Anordningen ikke let kan være Gjenstand for Tvivl, og Bestemmelserne i dette lille Lovudkast ere saa lette at overflue, vilde det være mig kjærest, om Sagen ikke kom til noget Udvalg. Jeg seer heller ikke, at der kan fremkomme nogen Vanskelighed af, at der foreligger et Lovforslag i det andet Thing. Det er en Selvfølge, at naar Regjeringen har udtaalt sig igjennem en kongelig Anordning, saa vil den ikke kunne gaae ind paa nogen Lov om samme Gjenstand.

Madvig: Jeg skal med saa Ord sige, at mig synes der ikke at ligge saa liben Vægt paa at vedligeholde en korrekt Sprogbrug ved Sager af den Art, her er Spørgsmaal om, for at stille klart for Alle, hvad der er Lovgivnings- sag og hvad ikke. Navntlig vilde jeg meget beklage, om man skulde ville bruge Navnet Anordning baade om det, der foretages ifølge den almindelige Bemyndigelse, Regjeringen har som Administration, og om de Bestemmelser, der træffes ifølge en i en Lov udtrykkelig given Bemyndigelse til Hs. Majestæts Regjering; thi de Bestemmelser, der træffes af Hs. Majestæt ad disse to Veie, maae ikke sammenblandes. De første ere reent administrative Bestemmelser, der ikke have Noget af Lovens Karakter; ved de sidste derimod er den lovgivende Magts Samtykke virkelig givet til, at Hs. Majestæt kan træffe dem, de have derved faaet Lovens Karakter og kunne ikke angribes paa samme Maade som andre administrative Bestemmelser. Det er altsaa vigtigt at vedligeholde denne Forskjel. Jeg har imidlertid her kun talt om Hensigtsmæssigheden af den rigtige Form. Hvad Alenigheden angaaer, da ligger den mere i den hele Maade, hvorpaa Bestemmelserne ere fremtraadte, og jeg haaber, at den høitærede Minister vil indrømme, at det ikke kan siges at være aabent at bruge et Navn, som kunde konfundere ved at lede til at antage, at Noget gav sig ud for Lov, der ikke er Lov. Naar den høitærede Minister efter sin Overbeviisning med fuld Ret — hvad jeg ikke har Tvivl